

РЕШЕНИЕ

№ 1052

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-8, в публично заседание на
тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Мария Бойчева

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Мария Бойчева Търговско дело №
20221100900907 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е по предявени иски с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД вр. с чл. 100, ал. 6 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът “В.Б. и Ко” КД, ЕИК *****, твърди, че между него и ответника “М. Е.” АД, ЕИК *****, са налице трайни търговски отношения във връзка с покупко-продажба на електрическа енергия по смисъла на чл. 100, ал. 6 от ЗЕ. Твърди, че между страните е сключен договор за покупко-продажба на електрическа енергия № ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г., по силата на който ищцовото дружество се задължава да продава и доставя на ответника електрическа енергия срещу цена, в размер и при условия, уговорени в договора, а ответникът се задължава да получава и заплаща електроенергията (чл. 2 от договора). Твърди, че към договора са сключени допълнителни споразумения, като съгласно допълнително споразумение № 2 срокът на този договор е до 30.06.2021 г.

Твърди, че с оглед изтичането на срока на горепосочения договор между страните е сключен втори договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г. със същия предмет, със срок от 01.07.2021 г. до 30.06.2022 г.

Ищецът твърди, че в изпълнение на договорите е продавал и доставял електрическа енергия на ответника, като последният е следвало да заплаща същата в срок от 15 работни дни от получаването на данъчната фактура, издадена след одобрение от купувача на справка за реализираната получена нетна активна електрическа енергия за всеки месец (чл. 15, ал. 1 от съответния договор). Твърди, че до м. март 2021 г. ответникът е изпълнявал задълженията си, а след това започва да забавя плащанията.

Твърди, че към датата на подаване на исковата молба ответникът му дължи следните суми: по фактура № 225/31.05.2021 г. – остатък от 1 000 лева за м. май, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2, по фактура № 226/30.06.2021 г. – 25 579,80 лева с ДДС за м. юни, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 1, по фактура № 227/30.06.2021 г. 16 386,70 лева с ДДС за м. юни, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2, по фактура № 228/31.07.2021 г. – 37 733,02 лева с ДДС за м. юли, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 1, по фактура № 229/31.07.2021 г. – 23 433,61 лева с ДДС за м. юли, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2, фактура № 230/31.08.2021 г. – 35 825,05 лева с ДДС за м. август, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 1, и фактура № 231/31.08.2021 г. – 21 404,80 лева с ДДС за м. август, 2021 г. за произведена електроенергия от ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2.

Твърди, че е канил ответникът да му плати сумите доброволно, включително с покана от 03.09.2021 г. Твърди, че с писмо от 15.09.2021 г. е развалил договора между страните.

Ищецът претендира да бъде осъден ответника да му заплати общата сума от 161 363,06 лева, представляваща стойността на доставена от ищеца и незаплатена от ответника електрическа енергия за периода м. май - м. август 2021 г. от обекти на ищеца – ФТЕЦ В.Б. – Рудник 1 и ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2, съгласно сключени между страните договори №№ ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г. и ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г., за което са издадени от ищеца на ответното дружество фактури №№ 225/31.05.2021 г., 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г., и законната лихва върху главниците в общ размер на 161 363,06 лева от датата на подаване на исковата молба (30.09.2021 г.) до окончателното им плащане.

Ищецът претендира направените по делото разноси.

Ответникът “М. Е.” АД подава отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове като неоснователни и моли да бъдат отхвърлени. Доколкото доводите на ответника за недопустиМ. на иска по същността си представляват възражение за местна подсъдност на спора, по което е налице произнасяне с прекратително определение от първоначално сезирания съд Окръжен съд - Бургас, то настоящият състав не дължи повторно произнасяне по същите.

Ответникът сочи, че не дължи процесните суми. Посочва, че дружеството е заплатило същите в пълен размер, както следва: с платежно нареждане от 16.07.2021 г. за сумата от 52 639,86 лева по фактури №№ 224, 225/31.05.2021 г., с платежно нареждане от 01.10.2021 г. за сумата от 42 966,58 лева по фактури №№ 226, 227/30.06.2021 г. и с платежно нареждане от 19.10.2021 г. за сумата от 118 396,48 лева по фактури №№ 228, 229/31.07.2021 г., 230, 231/31.08.2021 г.

В допълнителната искова молба ищецът поддържа, че исковата молба е допустима и към датата на подаване на същата - основателна. Не оспорва, че ответникът е изпълнил задълженията си за главница – предмет на ищцовата претенция. Сочи, че задълженията са платени от ответника едва на 01.10.2021 г. и на 19.10.2021 г., т.е. след подаването на исковата молба и налагане на запор върху банковите му сметки съгласно допуснатото обезпечение на предявените искове. Сочи, че в случая съдът следва да съобрази горното

съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК и да се произнесе, като присъди на ищеца направените разноски.

В дадения срок ответникът не е депозирал допълнителен отговор.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът приема от фактическа страна следното:

По делото не се спори и се установява от представените писмени доказателства, че между ищеца, като продавач, и ответника, като купувач, е сключен договор № ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г. за покупко-продажба на електрическа енергия по смисъла на чл. 100, ал. 6 от ЗЕ. Съгласно чл. 2 от договора, продавачът ишец продава и доставя, а купувачът ответник получава и заплаща количествата измерена, нетна активна електрическа енергия срещу цена, в размера и при условията, уговорени в договора.

Съгласно чл. 14 от договора, цената, по която купувачът заплаща измерените количества активна електрическа енергия е съобразно допълнително споразумение № 1 – неразделна част от договора, без в тази цена да е включена услугата за балансиране; договорената цена е валидна за периода на доставка, посочен в допълнителното споразумение, а за всеки кледващ период на доставка цената се договаря допълнително.

Съгласно чл. 15, ал. 1 и ал. 2 от договора, до 10-то число на месеца, следващ периода (месеца) за извършване на сделките, купувачът представя на продавача за реализирани количества нетна активна електрическа енергия. След одобряване на справка продавачът издава оригинална данъчна фактура на купувача с дата последния ден на съответния месец за количествата продадена за периода от първо до последно число на месеца нетна активна електрическа енергия.

Съгласно чл. 15, ал. 3 от договора, в срок от петнадесет работни дни от получаването на оригинална данъчна фактура на посочена електронна поща или на хартиен носител на адреса на управление купувачът е длъжен да я заплати.

Представено е от ищеца допълнително споразумение № 1 към този договор, с което са уговорени период за доставка от 01.07.2019 г. до 30.06.2020 г., прогнозно количество – 3 630 МВтч, цена на активна електрическа енергия от 98 лева/МВтч и цена за балансиране – до 11 лева/МВтч. Същото се явява неотнормимо към спора, доколкото касае уговорени условия между страните за период извън процесния такъв.

Представено е и допълнително споразумение № 2 към този договор, с което са уговорени период за доставка от 01.07.2020 г. до 30.06.2021 г., прогнозно количество – 3 630 МВтч, цена на активна електрическа енергия от 94,96 лева/МВтч и цена за балансиране – до 11 лева/МВтч.

Не се спори между страните и се установява от представените писмени доказателства, че между ищеца, като продавач, и ответника, като купувач, е сключен и договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г. за покупко-продажба на електрическа енергия по смисъла на чл. 100, ал. 6 от ЗЕ. Разпоредбите на чл. 2, чл. 14 и чл. 15 от втория договор имат съдържание като тези, описани по-горе по договора от 11.06.2019 г.

Представено е от ищеца допълнително споразумение № 1 към договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г., с което са уговорени от страните период за доставка от 01.07.2021 г. до 30.06.2022 г., прогнозно количество – 3 630 МВтч, цена на активна електрическа енергия от 111,53 лева/МВтч и цена за балансиране – до 10 лева/МВтч.

Не се спори между страните по делото, че в процесния период м. май - м. август 2021 г. ищецът е продал и доставил на ответника електрическа енергия в количествата и по единични цени/обща стойност съгласно посоченото във фактури №№ 225/31.05.2021 г., 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г., издадени във връзка с конкретния действащ договор № ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г. и съответно договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г.

Представено е от ищеца писмо-покана/уведомление от 03.09.2021 г., в което се дава на ответника срок за плащане на дължите суми. По делото не са представени доказателства от ищеца същото да е получено от ответника преди подаване на исковата молба.

Представено е от ищеца писмо-покана/уведомление от 15.09.2021 г., получено от ответника на 16.09.2021 г., с което поради неплащане на дължите суми ищецът разваля едностранно договора от 03.06.2021 г. на основание чл. 22, ал. 1 от същия и кани ответника да му заплати изцяло дължимите суми в тридневен срок от получаване на писмото.

Не се спори между страните и се установява от представените от ответника платежни документи, че на 16.07.2021 г. е заплатил на ищеца сумата от 52 639,86 лева с посочено основание за плащане – ф. 224, 225/31.05.2021 г., на 01.10.2021 г. е заплатил на ищеца сумата от 42 966,58 лева с посочено основание за плащане – ф. 226, 227/30.06.2021 г. и на 19.10.2021 г. е заплатил на ищеца сумата от 118 396,48 лева с посочено основание за плащане – ф. 228, 229/31.07, 230, 231/31.08.2021 г.

Останалите доказателства съдът намира за неотнормими към предмета на спора.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявени са икове с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД вр. с чл. 100, ал. 6 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Отношенията между страните са уредени от разпоредбите на Закона за енергетиката и Правилата за търговия на електрическа енергия, издадени от ДКЕВР (обн. ДВ. – бр. 66 от 26.07.2013 г.) в редакцията, действаща към датата на възникване на правоотношенията.

В случая не се спори, че страните са в трайни търговски отношения. Между тях са възникнали облигационни отношения по силата на валиден облигационен договор за покупко-продажба на електрическа енергия по чл. 100, ал. 6 от ЗЕ вр. с чл. 11, т. 17 вр. с чл. 26а от ПТЕЕ – договор № ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г., действащ в процесния период м. май – м. юни 2021 г., и договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г., действащ в процесния период м. юли – м. август 2021 г.

Не се спори между страните относно възникналите между тях правоотношения, количествата електрическа енергия и размера на

претендираните главници в общ размер на 161 363,06 лева по процесните фактури №№ 225/31.05.2021 г. (остатък от 1 000 лева), 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г.

Не се спори и че ответникът е платил изцяло главниците по процесните фактури. Общата сума от 161 363,06 лева по процесните фактури №№ 225/31.05.2021 г. (остатък в размер на 1 000 лева), 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г. е платена с платежни документи от 01.10.2021 г. и от 19.10.2021 г., т.е. след датата на подаване на исковата молба – на 30.09.2021 г.

Поради обстоятелството, че в хода на процеса, на 01.10.2021 г. и 19.10.2021 г. ответникът е заплатил общата претендирана сума от 161 363,06 лева по процесните фактури, съдът намира, че предявените главни икове с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД вр. с чл. 100, ал. 6 от ЗЕ следва да бъдат отхвърлени.

Остава спорен въпросът за дължиМ.та на претендираната от ищеца законна лихва върху главниците по фактурите до датата на плащането им, както и за дължиМ.та на разноските по делото.

В случая се претендира от ищеца законна лихва върху главниците по процесните фактури от датата на подаване на исковата молба (30.09.2021 г.) до окончателното им плащане. С оглед уговореното в чл. 15, ал. 3 от всеки от гореописаните договори за покупко-продажба на електрическа енергия, че цената на закупената енергия се заплаща от ответника купувач в срок от 15 работни дни от получаването на фактурата, то към датата на подаване на исковата молба ответникът е изпаднал в забава по всяка от процесните фактури.

Съдът на основание чл. 162 от ГПК, с помощта на достъпен в интернет калкулатор за законна лихва, изчислява размера на дължимата законна лихва за процесния период – от датата на подаване на исковата молба до датата на извършеното плащане.

На 01.10.2021 г. ответникът е заплатил сумата в общ размер на 42 966,58 лева, с което е погасил дължимите суми по фактури №№ 226/30.06.2021 г. и 227/30.06.2021 г., както и дължимия остатък от 1 000 лева по фактура № 225/31.05.2021 г. Изчисленият размер на законната лихва върху главниците в общ размер на 42 966,58 лева по горепосочените фактури за процесния период от 30.09.2021 г. до датата на плащането (01.10.2021 г.) възлиза на 11,94 лева.

На 19.10.2021 г. ответникът е заплатил на ищеца сумата в общ размер на 118 396,48 лева, с което е погасил дължимите суми по процесните фактури №№ 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г. Изчисленият размер на законната лихва върху главниците в общ размер на 118 396,48 лева по тези четири фактури за процесния период от 30.09.2021 г. до датата на плащането (19.10.2021 г.) възлиза на 624,87 лева.

По изложените съображения съдът намира, че акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е основателна и на ищеца следва да бъде присъдена сумата в общ размер на 636,81 лева - законната лихва върху главниците за периода от датата на подаване на исковата молба (30.09.2021 г.) до датата на плащането им.

По разноските:

Доколкото плащането на претендираните главници е извършено след подаване на исковата молба – 30.09.2021 г., съдът приема, че с неизпълнение на паричното задължение по процесните фактури в срок ответникът е станал повод за завеждането на делото. Поради това независимо от отхвърляне на претендираните главници, поради извършеното в хода на процеса плащане, ответникът следва да понесе разноските по делото.

Съгласно представения по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК, ищецът претендира разноски в общ размер на 14 966,95 лева, от които 6 454,55 лева – държавна такса, 112,40 лева – разноски по изпълнителното дело във връзка с обезпечение и 8 400 лева с ДДС – възнаграждение на адвокат, за плащането на което са представени доказателства съгласно указанията, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Дължимата държавна такса е в размер на 6 454,52 лева и в този размер следва да бъде присъдена.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, което следва да бъде разгледано от съда. В случая минималното адвокатско възнаграждение, изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 4 757,26 лева без ДДС или 5 708,71 лева с ДДС, предвид данните за регистрация по ЗДДС. При преценка на фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че възражението на ответника е основателно и уговореното и платено от ищеца адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до предвидения минимален размер от 5 708,71 лева с ДДС, в който размер следва да бъде присъдено на ищеца.

Претендираните разноски в изпълнителното производство в общ размер на 112,40 лева не следва да бъдат присъждани по настоящото дело, тъй като не са свързани с производството по обезпечаване на исковия процес, а представляват форма на реализиране на обезпечението, което излиза извън обезпечителното производство по смисъла на Част четвърта от ГПК, и съдът, разглеждащ спора по същество, не е компетентен да присъжда същите. Те следва да бъдат събрани по реда на чл. 79 от ГПК и чл. 78-79 от ЗЧСИ, който ред се явява специален по отношение на извършените пред съдебния изпълнител разноски.

С оглед на горното и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение в общ размер на 12 163,23 лева.

Съгласно чл. 127, ал. 4 от ГПК ищецът е посочил начин на плащане по банкова сметка с IBAN: *****, BIC: UNCRBGSF в “У.Б.” АД, с титуляр: “В.Б. и Ко” КД, по която да се преведат присъдените суми и която е посочена в настоящото решение на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 от ГПК.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “В.Б. и Ко” КД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, община Бургас, ул. “****”, против “М. Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Витоша”, бул. “****”, искове с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ вр. с чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД вр. с чл. 100, ал. 6 от ЗЕ, за **сумата в общ размер на 161 363,06 лева (сто шестдесет и една хиляди триста шестдесет и три лева и шест стотинки)**, представляваща стойността на доставена от “В.Б. и Ко” КД електрическа енергия за периода м. май - м. август 2021 г. от обекти на ищеца – ФТЕЦ В.Б. – Рудник 1 и ФТЕЦ В.Б. – Рудник 2, съгласно сключени между “В.Б. и Ко” КД като продавач и “М. Е.” АД като купувач договор № ВЕИ-И-0058/11.06.2019 г. и съответно договор № ВЕИ-И-0134/03.06.2021 г., по фактури №№ 225/31.05.2021 г. (остатък от 1 000 лева), 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г., издадени от “В.Б. и Ко” КД на “М. Е.” АД, поради извършено плащане от страна на ответника в хода на процеса.

ОСЪЖДА “М. Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Витоша”, бул. “****”, **да заплати** на “В.Б. и Ко” КД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, община Бургас, ул. “****”, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, **сумата в общ размер на 636,81 лева (шестстотин тридесет и шест лева и осемдесет и една стотинки)**, представляваща законна лихва върху главниците в общ размер на 161 363,06 лева по фактури №№ 225/31.05.2021 г. (остатък), 226/30.06.2021 г., 227/30.06.2021 г., 228/31.07.2021 г., 229/31.07.2021 г., 230/31.08.2021 г. и 231/31.08.2021 г., считано от 30.09.2021 г. до датата на плащането на съответната претендирана главница.

ОСЪЖДА “М. Е.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, Столична община, район “Витоша”, бул. “****”, **да заплати** на “В.Б. и Ко” КД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, община Бургас, ул. “****”, **сумата от 12 163,23 лева (дванадесет хиляди сто шестдесет и три лева и двадесет и три стотинки)** – разноски по делото пред СГС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____